

Sygnatura akt II Cz 792/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2016r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela P. S.

przy udziale dłużnika H. K.

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie T. M. sygn. akt Km 802/13

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 22 września 2015r. sygn. akt I Co 1223/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Dłużnik wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie – postanowienie z dnia 17 sierpnia 2015r. wnosząc o jego uchylenie. Zaskarżonym postanowieniem Komornik ustalił opłatę egzekucyjną, która w ocenie skarżącego jest przedwczesna i zawyżona.

Zaskarżonym postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 22 września 2015r. skarga została odrzucona z uwagi na fakt, iż nie została należycie opłacona. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, iż pismem z dnia 3 września 2015r. doręczonym w dniu 8 września 2015r. dłużnik został wezwany m.in. do uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 100 zł w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia skargi. W ustawowym terminie dłużnik nie uiścił należnej opłaty od skargi. Sąd pierwszej instancji wskazał również, iż nie stwierdził by w sprawie zaistniały podstawy do podjęcia z urzędu czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.

Dłużnik w dniu 5 października 2015r. wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i wskazując, iż w dniu 9 września 2015r. wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych. Sąd nie rozpatrzył tego wniosku i w ocenie skarżącego nie może zatem pisać, że skarżący nie opłacił skargi i odrzucać jej. Ponadto o przybiciu skarżący nie był prawidłowo powiadomiony i w tej materii złożył stosowne pisma procesowe.

Opłata od zażalenia została ustalona przez Przewodniczącego zarządzeniem z dnia 8 października 2015r. na kwotę 30 zł i skarżący został wezwany do jej uiszczenia w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Skarżący otrzymał wezwanie w dniu 27 października 2015r. W dniu 17 listopada 2015r. skarżący nadał u operatora pocztowego pismo określone jako zażalenie/skarga, zaskarżając ustaloną wysokość opłaty od zażalenia.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2015r. zażalenie dłużnika na postanowienie z dnia 22 września 2015r. zostało odrzucone jako nieopłacone. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż wbrew twierdzeniom dłużnika do Sądu nie wpłynął wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Skarżący wniósł w dniu 15 grudnia 2015r. zażalenie na postanowienie z dnia 19 listopada 2015r. zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie. Skarżący wskazał, iż postanowienie jest bezprawne.

Zażalenie zostało uwzględnione postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 10 maja 2016r. (sygn. akt II Cz 436/16) i zaskarżone postanowienie z dnia 19 listopada 2016r. zostało uchylone.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2015r. zażalenie dłużnika na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 8 października 2015r. w przedmiocie opłaty od zażalenia zostało odrzucone z uwagi na przekroczenie terminu do jego wniesienia.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 21 grudnia 2015r. ustalona została opłata od zażalenia w kwocie 30 zł i dłużnik został wezwany do jej uiszczenia w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia zażalenia. Wezwanie zostało doręczone dłużnikowi w dniu 13 stycznia 2016r.

Dłużnik wniósł w dniu 20 stycznia 2016r. zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego w sprawie ustalenia wysokości opłaty od zażalenia. Skarżący wskazał, iż żaden przepis nie przewiduje opłaty od tego typu zażalenia a Sąd nie podał podstawy prawnej naliczonej opłaty. Ponadto skarżący wniósł o zmniejszenie opłaty do 0 zł.

Zażalenie powyższe zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 marca 2016r. (sygn. akt II Cz 107/16). Opłata od zażalenia została uiszczona.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2016r. skarżący został zwolniony przez Sąd pierwszej instancji od kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie było bezzasadne.

Zwolnienie od kosztów sądowych skarżący uzyskał dopiero na podstawie postanowienia z dnia 5 lipca 2016r. Wezwanie do usunięcia braków formalnych skargi poprzez złożenie podpisu pod skargą oraz uiszczenia opłaty zostało doręczone skarżącemu w dniu 8 września 2015r. Należy wskazać, iż skarżący osobiście usunął brak formalny skargi poprzez złożenie podpisu pod skargą w dniu 9 września 2015r. Natomiast według jego twierdzeń wnioski o zwolnienie od kosztów w niniejszej sprawie miał zostać nadany w tym dniu na poczcie. Należy podkreślić, iż samo wskazanie nadania jakiejś przesyłki pocztowej w dniu 9 września 2015r. nie oznacza, iż skarżący wykazał, iż tą przesyłką kierowany był wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Do Sądu nie wpłynął wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych opatrzonej powyższą datą. Trudno przyjąć za wiarygodne twierdzenia skarżącego o nadaniu wniosku na poczcie, w szczególności w okolicznościach wskazanych wyżej – osobistego usuwania przez skarżącego braków formalnych skargi w tym samym dniu w siedzibie Sądu. W dniu 15 września 2015r. zatem bezskutecznie upłynął skarżącemu termin do uiszczenia opłaty od skargi, nie został złożony w tym terminie wniosek o zwolnienie od kosztów i w dniu 22 września 2015r. zasadnie skarga została uznana przez Sąd pierwszej instancji za nieopłaconą i zasadnie została odrzucona zaskarżonym postanowieniem. Dalsze czynności skarżącego w następstwie, których uzyskał zwolnienie od kosztów sądowych nie mają już wpływu na możliwość usunięcia braku skargi w postaci jej terminowego opłacenia lub terminowego złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów (do 15 września 2015r.). Skarga na czynność komornika podlegała odrzuceniu na podstawie art. 767³ § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(...)